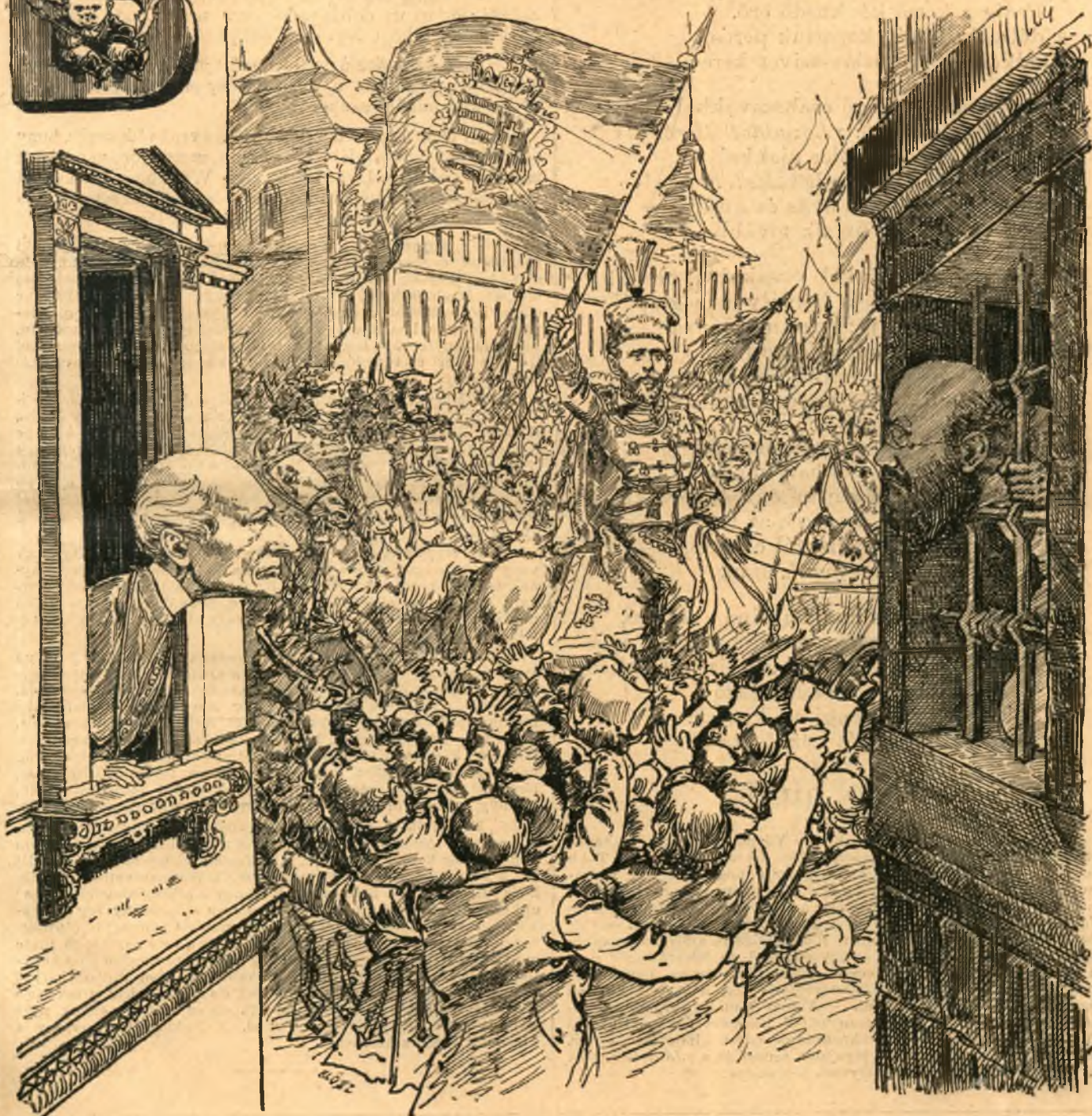

BORSSZEM JANKÓ

ZÁGRÁBI JELENET —

— amely sehogy sem tetszik **Strossmayernak**
Árcevicseknek.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 18 kr.

Versenytutazás.

A DÉLSZLÁV tartományokat bejárja

Két jó utas: fényes, előkelő.

Ünnepli őket délszláv népek árja —

Pedig a kettő két küzdő erő.

A délszláv hűség közöttük peres,

Mindkét utas délszláv szívet keres.

Az egyik útas csengő csásbszavakkal

Mindegyre izgat: »Lázadás! Merény!«

A másik utas óvó, bölcs ajakkal

Mindegyre fékez: »Békülés! Frény!«

S versengve zeng az óvás és a csáb, —

S a két utas csak utazik tovább.

Az egyik lopva jár-kelel s vajmi gyorsan!

S bár fényes, — a homályon meglapul;

A másik hogyha jó: hozsánna harsan,

És a valóság ünnepdíszebe fül.

A délszláv zsivióz, hol ez halad, —

S amaz simítja már a szűr alatt.

Az egyiket a szláv jobban megérti,

De meg a másik jobban imponál.

Az egyikért ma még nem ontta vért ki —

Mert, hejh! . . . a másik, az fegyverben áll.

Az egyik még ma verbuvál csupán, —

Kész had masiroz a másik után.

Versenyt utaznak buzgón mind a ketten,

S ajkukról versenyt zeng az érv s a szó.

Végül ki győz? . . . Majd azt is elfeledtem:

Ki a két fényes versenytutázó?

Jó olvasó! Ne töprengj, ne kutass:

Rubel s Rudolf a két küzdő utas.

Apró hírek.

+ **Személyi hírek.** Ripacs Vendel mernök a Vaskapuszabályozásra felajánlotta szolgálatát Baross Gábornak. Több hatósági bizonyítvánnyal ugyanis igazolja, hogy már sok vaskaput, többek közt egy Wertheim-félel is, nagy sikerrel hozzáférhetővé tett. — *Bébé* Lenke asszony a »Jó ember« mintáját elkérte *Idomár* Mórtól és ehhez fog néhány nyári darabot szabni. — *Czibere* Mihály az új tolonczház fölszentelésére a fővárosba érkezett. — *Polonyi* Géza hon- és ügyvéd, csőd- és közérkölcseir nem a vesetükreszetről, mint tévesen említettük, hanem egy új bőrbetegségről »a feltűnési viszketegségről« fog a jövő évben az egyetemen felolvasást tartani. — *Konya* Mihály targoncza-előjáró tegnap éjjel a *Graueraneumból* hazatérve, a spiritus-adó fölemelése elleni élénk tiltakozásának adott kifejezést. — *Gr. Zichy* Jenő a magyar ipar legujabb termékét a »Jó szív tortát« a bécsi iparkiallitásán személyesen bemutatja.

† **Golyószóró puská.** Non plus ultra szerszám, persze — hat száz lövés jut egy perczre. — Ágyu-rendszert, puskacsoport, — nem is emészt sok puskacsoport. — Attól félek: nem a muszkát, — minket ölnek meg a puskák.

≡ **Eddig** úgy tapasztaltuk, hogy a puskapor füstöt csinál; de az új dohányadó arra tanít, hogy, bizonyos körülmények közt, a füst csinál puskaport.

△ **A delegáció** nyilván azért jött össze, hogy megvizsgálja: vajjon az új szesz-törvény miként ereszt, és az új dohány miként szuperál.

□ **Wein ur** a vízmű igazgatója avval védekezik, hogy azért nem áshatta lejjebb a viztartót, mert előre nem látott sziklára bukkant. Úgy látszik, hogy Wein úr a puskaport nemcsak hogy föl nem találta, de még csak azt sem akarja megengedni, hogy számára feltaláltatott légyen.

+ **Sport.** A szent-izsák-kerek-egyház-malom-szalóki sport-klub évenként tartani szokott bajnok versenye ma folyt le a G a b i Istvánék csürjében a közönség rendkívüli érdeklődése mellett. Egyletünk védnöke R u c z a h á t i T a r j a g o s Illés ur megnyitó beszédjében, hivatkozva a bonyolult politikai constellatióra, melybe hazánkat az átkos közönséges kormány sodorta, buzdítja egyletünk tagjait a test edzésére. Beszéd végeztével B é r e s Jani csordás megfújta tülkét s kezdődött a tulajdonképeni verseny.

I. **Megnyitó. Távgyaloglás.** Községünkötől egészen a G a j d o s Gyuri szélmalmaig. Versenyeztek: F e k e t e N a g y János, K u c z i Antal és a »Libanyaknak« nevezett izraelita. F e k e t e N a g y János azt mondotta, hogy röstell indulni, a mi M o k á n y Bertalan urat arra készítette, hogy F e k e t e N a g y Jánost lefogatta s szájába egy üveg keserű vizet öntetett, ami F e k e t e N a g y Jánost annyira készítette a futásra, hogy könnyű szerrel érkezett be elsőnek. A »Mokány díjat« (egy ujdonat új kostök) ő nyerte el.

II. **Magasság-ugrás** a K u c z o r á n é sövényén át. Ugrottak vagy harminczan majdnem egyforma eredménnyel. E versenynek érdekes pontja volt, hogy a S z r ó l i zsidó fia a D ó d i mármár átugrott a sövényen, amikor a nyakában csüngő zsidó miatyánkja bele akadt a sövénybe, amely alkalommal a közönség lelkesült ujongásba tört ki.

III. **Távmászás,** a N a g y Istvánék kutágasán. B u g y i Péter és C s i g é r Pista versenyeztek a diadalért. Mindketten egyszerre indultak. Az egyik a kutágas innenső, a másik a tulsó felén. Jó darabig haladtak együtt, amikor B u g y i Péter láthatólag fáradni kezdett. C s i g é r Pista egy fél fejjel már előbbre volt, amit B u g y i észre ved, hirtelen elhatározással megragadta a C s i g é r Pista meztelen lábát s addig csiklándozta a talpát, míg ez mérges nevetés közt súlyegyet vesztve lebukott. Szerencse, hogy a szikkadás végett kiterített gyermeki párnákra esvén, komoly baj nem érte. A győztes természetesen B u g y i Péter lett.

IV. **Bajnoki ökölvívás.** A győztes bajnokká avattik. K e c s k é s András hites esküdt és S z i m a t h y Szagameonnon pénzügyi ör keltek versenyre. A győzelem biztos reményében állt ki K e c s k é s András és a közönség is biztosra vette a K e c s k é s diadalát, ki a finácsoznak amugy is elkeseredett ellensége; ehhez járult, hogy a trafik árát éppen most emelték fel; így K e c s k é s nek kapóra jött az alkalom, hogy magát a pénzügyi örön megboszulhassa. Az első összecsapásnál K e c s k é s úgy képen illeté a pénzügyi ört, hogy ez a közönség gunyos pissergése közt kénytelen volt elhagyni a pályát. Ez alkalommal nem mulaszthatjuk el megemlíteni, hogy a mikor K e c s k é s nének hírül vitték férje diadalát, ott hagyta a libatörmést s futott az urához s ennek nyakába borulva boldog sírásban tört ki. A legközelebbi verseny a kiskövő dai vásár után lesz.

B—er. — Hivem Smolka, szógám Tisza Lajos... ne sokat habozzatok! Hamarosan a tetejibe még azt a két zacskót! Mert nincs az a megrakodott⁵ szénás szekér, akire még egy vasvillanyival rá ne férne — mondja a nép.

A szolgák. — Jaj kérem — nem mondja már!

Eheu!

(Folytatólag rebegi dr. *Obscurantinus Stöcker* germán luteránus pásztor.)

Ó nagy ég! Imámat ismét kegyvel vedyed,
Hisz kiapadhatlan irgalmad és kegyed.
Hallelúja! Ismét fullad jó császárom, —
Lelke üdvét ismét fohászokba zárom.

Ó nagy ég! Dicső vagy, akkor is ha sujtasz,
Ujabb nagy csapással áhitatra gyujtasz.
Már-már a nagy császár kiépült a bajból,
S hallelúja! Ismét jut nekünk a jajból.

Már-már átvevő a súlyos államgondot
Felsőleges betegünk — s *Puttkamer* lemondott.
Hallelúja! Ismét nagy a bú és *Jammer*
S tán ma-holnap ismét miniszter *Puttkamer*.

Ó nagy ég! Az ajkam áhitattal fújja:
Dicső vagy, bár sujtasz; hála s hallelúja!
Engedd, hogy lakóid karjaikba zárják
A kristlich germánok szeretett császáraját!

A bolognai egyetem 800-ados ünneperől.

— Gyorsírói jegyzés. —

Professor ordinarius Julius Sággy. Domine, Domine, Illustrissime et Magnificentissime Rector, loquor ad Dominum!

Sciens, non omnes convivas intelligere linguam officialem amatae nostrae patriae, utor lingua internationali in Alma Matre Budapestensi usitata. (Audiamus!)

Ego sum professor juris austriaci et choragus saltationis nationalis »Csárdás« dictae. (Videamus!) In priori mea qualitate non possum gloriari magnis successibus, quia juvenes nostri, perversa idolatria rerum externarum adducti, libentius vertunt opera *Stubenrauchii* et *Ungeri*, quam tractatum meum abundantissimum »*De obligationibus austriacis*.« Sed in secunda mea qualitate optime sum de patria meritis, et in conviviis »*Jogászbál*« dictis ab annis 30 sum pro-choragus. Decem generationes juristarum mihi sunt obligatae pro medio isto obtinendorum officiorum apud nos efficacissimo. (Magnum vivat!)

A „Borsszem Jankó“ tárczája.

Látogatás Bulánzsénál.

— A »B. Hrl.« saját külön levelezőjétől. —

Párizs, junius 7.

Régi vágyam teljesült, mikor levélbeli kérelmemre a következő tartalmu névjegy jutott kezeimhez:

Lő Szénérál Bulánzsé

oscca örö de vu reszevoár ön marði,
soódi u számði dö 10 á 11, 11-bisz
úú Dümón-D'Uvif.

Én is boldog voltam, hogy az önk b. 98,000 előfizetőjét megismertetni a híres francia tábornok

otthonával, személyiségével és korszakalkotó nyilatkozataival épen nekem nyílt alkalmam.

És örömmel jelenthetem önöknek, hogy egy látogatás a volt francia hadügyminiszternél a leglökétebb képzet teremtette meg bennem Bulánzsé lakásáról, környezetéről, ideáiról, szelleméről.

A rú Dümón D'Urvil Passziban van, mely városrész a Sánz-Élizé és a Szajna közt fekszik.

Egy kétemeletes házba léptem be. Lakájok fogadtak. Ezek valamennyien a Bulánzsé-marsot dudolták halkan, de jelentősen.

Különben e házban minden piros, különösen a falak kárpitja, mely halaványszürke. A szőnyegek szintén puhák és vörösek; a falakon a legharcziasabb jellegű képek függnek, természetesen valamennyien piros vérről pingálva.

A vörös szín, úgy látszik, a tábornok kedvenc színe, ami abból is kiderül, hogy Bulánzsé vörös szakált és haját visel.

Egy tágas előszobában valami 30 ember várta bebocsáttatását a tábornokhoz. Valamennyinek veres szegfű volt a gomblyukában. A pamlag, a melyen ültek, szintén veres volt. Az egyik egyének kisirt szemei voltak, amelyek bulánzsistaságuk jeléül szintén veresek voltak. Nemkülönben veres volt az egyik várakozó munkás keze is.

Végre reám került a sor.

Egy kis grúm vezetett be egy sajtáságos vörös terembe.

A tábornok előtt állottam.

Ő elém sietett és kezét nyujtá. Kézszorításában valami sajtáságos erő jelentkezett. Szemeim tüntetőleg veres karikákat hánytak.

Nyomban konstataáltam a tábornok híres veres szakálát és dúsan bepomádézott veres hajzatát, melynek

Justinianus etiam in Hungaria dat honores; dat etiam illis, qui jurisprudentiam non multum curant. Ideo habemus professorem, qui est Gubernator argentariae nationalis; alterum, qui est magnus Vinarius; tertium qui est Dominus multarum aedium budapestensium. (Invidia generalis.) Habemus etiam Illum, quem primum nominare debuissim, Desiderium Magnum, politicum, oratorem, ministerium publicum jam diu appetentem, sed a Colomanno Tibisco, vulpe astuta, semper decoctum.

Facultas nostra est divisa in partes quatuor, et systema hoc vocatur quadriennium juridicum. Prima classis est eorum, qui Corpus Juris 32 foliorum colunt; secunda eorum, quos lusus armorum juvant; tertia eorum, quibus nox inter pocula, dies dormiendo currit; quartae adnumerantur ii, quibus pecunia deficit et ideo, praesertim in hieme, collegia frequentare coacti sunt.

Classis quarta est vilissima, maxima parte ex parvis pueris judaeis composita, qui tendunt ad procuratorum, artificium despectissimum. Juvenes trium primarum classium post peractos annos academicos fiunt Status et Ordines et in diaeta regni adhaerent factioni »Moderata Oppositio« dictae, cuius etiam ego pars

magna fui, donec discipulus meus, maledictus procator antisemiticus, Ludovicus Sartor, et post eum judaeus quidam, coctor palincae, Ludovicus Crispus, me in Orcum praecipitarunt. (Lamentatio generalis.)

Venio nunc ad legislationem nostram academicam. Habemus legem Trefortianam *de ambitu*, prohibens fumationem nicotianae et captationem discipulorum in ambitu; legem Cinciam *de donis*, pecuniam scholarem rigore solvendam jubens; legem *Asiniam*, de collegam concurrentem asinum declarando; legem *commissoriam*, de Indice impignorando; legem Corneliam *de injuriis* vulgo káromkodás; legem Juliam *de adulteriis*, matronas defendentem; legem *de aere alieno* seu de cambialibus inutilibus; legem *municipalem* de ululatu nocturno.

Vehementer admiramur doctores legum civilium: Azonem, Chazonem, Peponem, Cucurbitam, Odofredum, Irnerium, Wernerium, Kellnerium, Pincerium, Accursium, Gratianum, Hadarianum, Domitianum et caeteros omnes. (Quanta eruditio!) Sed quoad libros faciendos, libentius excubimus Puchtam et Arendtsium, quia regnum nostrum est cum Germania foederatum. Damus iis veniam plagiare nostros.

Vivant virgines! Vivant mulieres! Vivant, floreant!

gondos választéka elszánt határozottságra, kedélyjósággal párosult erélyre és hazaszeretettel vegyes munkakedvre vall. Kabátja és mellénye veres volt, amint ezt e ruhadaraboktól el is vártam.

Bulánzsé jó fiu — bon anfán. — Ezt mindjárt első tekintetre láttam.

Amint alábbi beszélgetésünkben is kiderül, frater-nizál, vagy jobban mondva: konspirál azzal, akivel beszél.

En. Azért jöttem, hogy megtudjam, miképen vélekedik mon zsénéral (tábornokom) a Tisza-inczidensről?

Bulánzsé (tüszent.)

Konstatálom, hogy tüszentésében volt valami diktátori.

En. Egészségére!

Bulánzsé (orrát kifujva.) Merszi! (Köszönöm.)

En. Miután előbbi kérdésemre oly kimerítően sziveskedett válaszolni, mondja meg nekem kérem azt, vajjon az ön nézetei veszélyeztethetnék-e a Francia- és Ausztria-Magyarország közti jó viszonyt?

Bulánzsé (barátságosan a szemem közé néz, mosolyog, hunyorgat a fél szemével és csettent egyet a nyelvvel. Majd titokzatosan.) Tu kom sé nu!

Konstatáltam, hogy mindent megértettem feleletéből és hogy a nyelve csettentésében volt valami hősies, valami revánzs-szerű.

En. Ismeri ön Tiszát?

Bulánzsé. Non. (Nem.)

En. Hát Csukásit?

Bulánzsé. Hogy ne? Ó, szó ser pti Zsosszi!

En. A Goblet beszédjéhez mit szól?

Bulánzsé. Rien! (Semmit.)

En. Ugy van. S mit tart Németországnak az utleveleket illető intézkedéseiről? Nem kellene-e Franciaországnak hasonló rendszabályokkal válaszolnia?

Bulánzsé (franciául és titokszerűen suttogva.) Erre sem felelhetek semmit.

E szavaknál a tábornok újra hunyorított a szemével, megbilleggettette a jobbik bajuszát s aztán megállva előttem így szólt:

— Hisz ön ért engem, ugy-e bár?

En pedig jelentősen visszahunyorítva válaszoltam:

— Értem. Még egyet: ismeri ön Evvát?

Bulánzsé. Nem én!

En. Az istenért! Evvát nem ismeri? Borzasztó! Evvát! Aki a párisi nagy operát akarja kiarendálni! Osszi ön grán mettör án szén — mondám neki vonatkozó szándékosságnak erős czélnatával.

Kihuzott egy névjegyet s kért, adjam át Evvának és sürgessem idejövetelét.

Távozni készültem. A tábornok kezét szorított velem és barátságosan, de ellenállhatatlanul tuszkolt az ajtó felé. Itt aztán ismét hunyorgatni kezdünk és ő gyöngéden megczibálva a balfülemet, a következő szavakat sugta bele:

— Zsém, tü ém, il ém, nuzémon, vuzemé, ilzém! Tu kom sé nu. Zsánr... ui, ui... zsánr. Témbre...

— Hogyan? — kiáltottam megdöbbenve a türelmetlenül, szorongva mondott szavak korszakalkotó, világfelforgató jelentőségétől.

— Ui, ui... Majd eljő a kellő pillanat... És beállanak majd bizonyos körülmények... Ui, ui...

Szólt és jelentősen sietett egy sajtósági kis ajtó felé, ahova a diktátor is gyalog jár. Kérdésemre adiőt intett s aztán — igenis! — aztán Bulánzsé belépett a kabinéba. Nagy események előtt állunk. Szorongó szívvel hagytam el a tábornok házát.

PARLÉVUFRANZÉ GASZTON.

Üdvözlő beszéd

a bolognai egyetem 800 éves jubileuma
alkalmára.

*Commilitoni! Pajtási! Firmae!
Balecchi e Cosacchi!*

*Con örömmo massimo hallámini di vostro jubi-
leumo. Dio vos éltesso!*

*Bellissima festa! Quanta absentia intra 800
annos! E quanti bucti!*

Quanti dardelini e calaberini!

Quanti caramboli!

*Etiam magna gloria Zalogházo Regali di urbe
Bologna!*

Evviva daco, romano e bolognese!

Evvivano le bellissime signorelle di trafiche italiane!

Evvivano etiam vostri Itzighi!

Evvivano vostrae feminae!

Hiszen etiam ti esto »szép asszony Bologna!«

Servus, servi, servo!

Evviva!

— Vittem nekik a
bolognai üvegnél tar-
talmasabbat — ezt
itt la! —

Bolognai ebnél különbet! —
a Morczost.

A bolognai egyetem
okirataival veteksző m.
kir. egyetem-melletti do-
cumentumokat.

Az ő könyveiknél tudósab-
bakat természeti nagyságban.

S aztán ott hagyva őket, folytattam utamat
Calabria felé, az eredetinek tanulmányozása végett.

— Minek az a roppant lárma, hogy egy egyetem
nyolcz-százados jubileumot ül! Ha a gyarló emberi
végeesség nem gátolna, talán magam is felvinném any-
nyira.

— Bolognába egy francia, meg egy német került
egy fiákerba. Ejnye be jó lettem volna oda harmadiknak!

— De már azt csakugyan szeretném tudni: ugyan
hol tanulta ki oly jól a pumpolást az a sok »jó szív«?

— Ettől az új hadügyi minisztertől igazán lehet
tanulni. — Alig mutatták be a delegációnak — már
is megpumpolta!

— Mióta ott függ a szobámban a kis tábla:
»Mensch ärgere dich nicht!« — azóta bátran elmondhat-
tom magamról: sine ira et studio.

— A városliget kezd olyan félelmetes lenni, mint
a bakonyi erdőség: minden fa mögött korzárók lesel-
kednek.

— Értesitettem öregemet, hogy a »Jó szív«-ün-
népek miatt a rector megtoldotta a nyári semestert;
kérem egyuttal hasonló művelet keresztülvitelét a havi
gázsit illetőleg. — Morgadalmas válasz apai — extra
czúlág anyai részről.

„Öreg báró korom.“

(Visszaemlékezés.)

Oh mennyi édes emlék,
Oh milyen tarka kép
Játszik itt a papiron,
Mikor naplómba írom:
»Mig intendáns valék.«

Divám és ballerinámb,
Mind czukros volt nekem;
Nem érhetett engem gáncs —
»Az a czukros intendáns« —
Ez volt az én nevem.

Azót' a koczka fordult:
Öreg báró vagyok.
Zsebemben nincs czukorka,
S miként a rosz uborka,
Keserűk a napok.

P. F.

Kölcsonösség.

Tolyáss Dániel. — Nagyságod természetesen elfogadta Ő Felsege meghívását az udvari ebédhez?

v. Wewrewsshegyy. — Nem elfogadtam. Todja Tajás: a revangeirozás nagyon sok pénzembe került volna.

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

✧ O jú »Bodapesti Hírlap« sojnáljo, hojd ozokbul o rendkivöli milliónból semmi se nem lesz farditvo o megerüsitésre Bodapesttül. Mast már sopán sak arra vodjok kíváncsi, mit szólná ez oz ójság, ho sokodjan megerüsiténének ed kicsit o ciztodellt o Gellért-hedjen?

✧ Mikar o Wein oreság elüre megjúsolt, hojd o viz az ü kótyjában benne nem fagja tartani ürükké: volta ed jú profét; — de mikar már ed pár esztendü otánd beállto o vízszükség és o sziklából mast nem tod vizet fokosztvni: van ed rosz profét. De ho tetszik, ü tod oz ü profétot nevet rehabilitálni: terem nekönk o vízvezetékbe kijót, hékát oz ü vorázzpálczávol mint edj Müzses — és ismét lesz ed igozi profét.

✧ Oz Okodémio fagjo ezotánd o színmüveket szigoróbb kritikánok vetni olá. Heljes! De a kritikosokat is.

✧ O bodepesti edjetemtül oz ifjoság nem vette részt o bolongyoi edjetem jobileumon, mert o mint manyák, állást külletett elfaglalni o beléngyesi zászlósértés ödjében. Tonálok osztot nodjon természetes, hod ha edj katzenmuzik von itthon kilátásbo, okkor nem hotyhot el o hozáját, oki von ed jó patreót.

✧ Mikar o firmo megbokik: jú, hojd von feleség o háznál, okinek o nevére mehet oz özlet tavább. De meg szakto történni, hojd küvetkezik ismét ed bokás és iljenkar elgandal o praktikos kereskedü, hojd miljen czélszerö valna mihazzánk is ed kis tübbnejöségt behazni.

✧ O froncedák bebizomosodják, hojd o Lebel poskák nem sinálnok ed sep fájt se nem, ho 4—500 lépésrül lünek oz ember hosába bele. Még megérönk osztot oz idüt, hojd tonálnok fül olejan poskát, omitül meglüvetni mogát lesz ed volóságos denerüség.

✧ O delegacziön máskor mindég jütte szöret otánd; mostand jütte orotás elütt. Tolán félte mogát, hojd o rasz kilátás miatt ho orotás otán jün, mojd nem lesz szöret.

✧ Osztot o jó onimót, omit sindálták o moltkor o bécsi vendégeink, o Männer Gesangs-Verein togjoi: mind lerontanak ezek o mastandi bécsi vendégek, o delegacziön togjoi. Omozok énekelték szép és ój notákt, hojd oz embernek ogrott o szive o testben; ezek o mostondiak főjnek oztot oz edjetlen, régi, sónya notát, o mitül o refrén mindég ez: „Péndz, péndz, péndz!“ és omitül oz ember kiingyeket sirhotná még oz onyósa holdla nóján is.

✧ Sakszor elüfordoljo mogát, hojd o kik vonnok o legjobb borátok, ozok önnepkor, ho jó kedvök kerekedett, üsszeverekednek; ozok pedig, okik rendesen sak sopán szidják edmást, ozok oz önnepkor ülelkeznek. Bolognában o froncziák mondonok o német stodentoknok: Servus, Bruder! — mért volt okkor Belfortban oljan geruder?

✧ O szász otyofioktul o loyalitás von oljan, mint ed ruho, omit edszer döhösen üsszetépnek, ozutánd megint szépen üssze foltoznok; sok hojd o foltnok mindig más o szine, mint oz eredetinek.

§UTTYOMBERKI BARIUS

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

A »Hungaria« kapujában találkozom Dr. Kaiserschmarn osztrák kollegámmal.

— Hát lejött kollega a delegaczióra? kérdezem.

— Dehogy delegaczióra, színházba jöttem le.

— Melyikbe?

— Abba, amelyikben Raymund Feenmärchenjét adják: »Der Bauer als Millionär.«

Ebben a pillanatban lép ki a Hungáriából a hadügyminiszter.

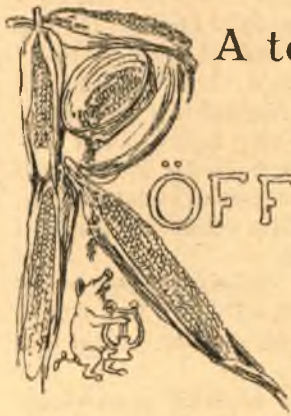
Nagyt köszönünk neki mindaketten.

— Alászolgája!

— Karsamadiner!

Nem vagyok delegátus, hát pakkolj Pista!

A tengeri ütközet.

RÖFFENJ

múzsá! Segíts méltón megzengeni a harczot,
— Mert a kurucz harcznál hevesebb volt a kukurucz harcz —
Melyet a hős Árpád nem dicstelenebb ivadéki
A haza üdvéért vívtak, de kivált magukéért.

A puhaság kora elmúlt és a helyébe a tettnek Vas kora jött; nem vért, de verejtéket követel ma A haza üdve; azért nemesebb munkára föl ifjak! Nem vesz el e szózat pusztába, megértik a jók ezt. S munkához látnak. Zöld asztal félre, ti kártyák! Tágabb tért nyujt már küzdésre a börzei csarnok. S »főrpász«, »blind«, »besszer« s a »rebesszer« játszi beszédet A komolyabb »adok és veszek én« szó váltja fel immár. És aki eddiglen győzött a löfeje hosszal, Már ezután gyakran küzd s nyer bizony önfeje »hausse-szal. S gyors paripája helyett gyorsabb váltón lovagol sok.

Elhet békén már a bölény, a medve s oroszlan; Nem keresik nyomait; nemesebb vad kell mai korban; Róka apától lett hyenát hajszol ma a férfi, Melyet a természet rajz elnevezett uzsorásnak. Törbe vetik s kiteszik bőrét honi múzeumunkba — Rettentő példát mutogatva a gaz hyenáknak.

Már keveselli sok eztet az eddigi »vízi« kiáltást, S »tengeri« a jelszó; ma a tengerin érni a révbé. S hajdani felhívást: »Tengerre magyar szaporán föl!« Évtizedek múltán felfogták a nemes ifjak. Tengeri árákon im most sok honi sajka vitorláz, És evezőt, kormányt sok keztyüs kéz igazít már.

Múzsá! Czirok hegedün pengesd el a nagy riadalmat! Ird le hiven minekünk eme rémes tengeri harczot. Mily derekan küzdött e nemes had annyiak ellen, Mennyit hánykódott árhullámok tetején ez, Mint evezett bátor, hős szívvel az árfoylan ellen, Mig az előbb még ingadozó árt tette szilárddá; Mint aratott diadalt börzének contremináján; Végre kezükbe miként juta a honi tengeri készlet, Mint őrzék s markukból már ki nem adtanak annyit, Mellyel a kis kondás kosarával hívja koczáját.

Mennyi dicsőség és, ami fő, vele mennyi haszon járt: Múzsá sorold fel, mit hajtott e bajnoki verseny. S mily riadalmat szült a hazában a mangoliczák közt; Artány és süldő, kocza, hízó, hogy kesereg mind És röffenve kiált boszuért fel a szüzi egkebe.

Sanyaró Vendel nyögései.

— Folyamodtam már dr. Tannerhez, hogy acceptáljon a kopláló egyetemére segéd-tanárnak. Ott legalább vihetem még valamire.

— A báró Podmaniczky naplójában olvasom, hogy milyen nyomoruságos napokat élt a nemes báró, mikor hónapos szobában kellett laknia, vendéglőben étkeznie, ruháját hordárral tisztíttatnia stb. Én istenem! — csak már én is így tudnék nyomorogni!

— Közegészségügyről minden évben értekeznek; hát a közbetegség ügyét mikor veszik már elő?

— Kitévedtem a multkor a magyar államasutak pályaházába. Hát nem az én szimatoló arczomról olvasta le a fináncz, hogy egy mellettem elhaladó urnak a táskájában hus van!

— »Onöknek, Sanyaró ur — mondja a Juczi szobaledány — nincs társadalmi állásuk!« »Hiszen — mondom neki — nem lehet minden ember hentes.«

— Meseországban élek. Ha a főnökömmek azt mondom, nincs mit ennem, azt mondja rá: »mesebeszéd!« — Ha meg az Éhenbög kollegának azt mondom: megvacsoráztam — ez is azt mondja: »mesebeszéd!«

— Ma bámultunk és reszkettünk. Diszpóotánk Éhen uregy tremolós harmonika kísérete mellett fölolvasta pályadíjnyertes művét, mely díj a jó szivek könyöradományából vett másfél üveg Succiliqueur volt. A mű czime: „Óda egy czápához“. Nagyszerű volt hallani ez ódát, mely dicsőíti a czápát — a czápát, mely annyit nyel! — míg nekiünk egy szerény ebihal tojmánya már kaviár!

— Négy esztendő óta tegnap szállott először a kezem fejére egy szunyog. Úgy értelmezem a dolgot, hogy a haldokló a szalmaszáliba is kapaszkodik.

— »Sanyaró!« mond a princípális — »ugy hallom, hogy ön nincs megelégedve. Egész nap morog!« — »Bocsánat, nagyságos uram, az nem én vagyok«, felelém neki fájdalmas példázással.

ZENE.

Művész. — Esedezem nagyságos asszonyomnak kitüntető látogatásáért mai hangversenyembe.

v. Wewrewshegyyné. — Küszünöm, de nem elmehek... én mogom is zangerázok.

Fürdői levelek.

II.

Csekeő-Hétszélpartján, június 10.

Igen tisztelt szerkesztő ur!

»Mit nekem te zordon fenyvesektől vadregényes felföld... mondja Tompa Ágoston jeles költőnk. Itt a magyar alföld kellős közepén Jász-Nagykun-Szolnok megyében Czibakháza nagyközséghez alig 3 órányi távolságban fekszik egy nagy jövőjű — jelenleg ugyan még jelentéktelen — fürdőhely.

Csekeő-Hétszélpartja gyógyforrása egészen úgy fedeztetett fel, mint a világhírű Kárlszbád, azzal a különbséggel, hogy míg amaz egy uralkodó, addig ezt Lohobeczky Menyhért járási baromorvos és tiszauugodi halottkém fedezte föl. Lohobeczky ur ugyanis egy beteg tehenet vizsgált meg, midőn ennek egyik hátulsi lába hirtelen csak elsülyed a zsombékban, melyet szerelmi csókszerű erős czuppanással onnan ijedten kirántván, meleg gyógyforrás fakadt fel utána. Lohobeczky Menyhért ur tudományos szomjtól hajtva, nem röstellé teli butykosából hamarosan magába üríteni annak szeszi tartalmát, hogy az igrén megürült edénybe az új forrásvízből merítsen — melyet is a kődök-szt-péteri káplán vegyelemezvén, azt találta, hogy az fontos vegyelemeket tartalmaz és főalkatrészt benne egy a köztisztaság szempontjából megbecsülhetlen vegyelem, az ugynevezett sziksó képezi. A környékbeli uri kaszinókban nagy sen-

satiót keltett a fölfedezés és első sorban közadakozás utján a jeles feltalálót kitüntetni volt a cél.

Tarjagos Illés ismert ruczaháti hazafi indítványa a közgyűlésen egyhangulag elfogadtatván, ma a forrás mellett egy fenyőfából készült lóczába vésett felirat ércz-nél maradandóbban hirdeti, hogy :

„E híres forrást az Emberiség üdvére felfedezte nemes lohobeczki és kisküküllői Lohobeczky Menyhért tiszauugodi baromorvos és halottkém.“

(Mellékesen megjegyzem, hogy a végrehajtó bizottságnak még maig sem sikerült Tarjagos Illés urat a befolyt pénzek tekintetében elszámoltatni, — talán e hírlapi felszólalás fog használni.)

Csekeő-Hétszélpartja a fejlődésnek még primitív fokán áll, amennyiben épületekkel még kevésse rendelkezvén, a fürdői vendégeknek a tiszauugodi árvédelmi társulat 19. számú őrházában kell meghúzódniok, ahol is a lábbeliek teljes bátorságban vannak és csak a fürdő vize nem kellően tiszta még a piólczáktól, ami azonban nem oly nagy hátrány, mert a közeli patikáros Krepelka Lajos ur minden kilogramm piólczát 10 krajczárjával vált meg és így a piólczafogás az itteni fürdővendégeknek kedves és jövedelmező szórakozás.

Én magam p. o. eddigelé 2-szeri fürdéssel 4 kgramm piólczát fogtam és így fürdőbéli kiadásaim busásan fedezve vannak.

Mindenesetre kívánatos volna, hogy a fürdő jobb kezekbe kerüljön, mert a jelenlegi tulajdonos Bóczi Bálint kisbíró ur nem áldoz rá semmit.

Hire jár, hogy Hirsch báró párizsi izraelita bankár akarja megvenni a forrást izraelita ritualis fürdői czélzatokra, ami ép annyira káros volna hazánk keresztény lakosságára, mint a mennyire ráférne viszont a tisztálkodás az e vidéki zsidó polgártársainkra.

A fürdőhely ára mindössze 150 forint lévén, hiszem és reményelem, miszerint e cikkem folytán fog akadni pénzember, aki ezen nagy jövőjű forrást az egyetemes emberiség javára megmenteni fogja. További 3—400 forinttal sikerülne azt az európai világfürdők niveaujára emelni.

r. l.

III.

Kecske június 8.

Tisztelt szerkesztő ur!

A kinek mellét megfekszi a nagyváros kőháztömege, tüdejét rontja a por, szíve verését lankasztja a hő — az ide meneküljön az idylli Fenyvesdre. Máramarosnak egy közelíthetetlen, szízi hegyoldalában inti magához a megviselt idegzetű budapestit. Semmi czifraság, semmi gyomorlankasztó konyha, semmi ernyesztő kényelem! A járombanem hajtott, szabad természet emlein, néhány kecske tején s a kőzel érő vadkörtén táplálkozunk. Igenis! A gyógyपालota deszkapadlásán át hűsítőleg permetez ránk a megszürt

eső, melynek fölöslege a fölibénk kifeszített ernyő bor-
dáin pereg alá. Fölséges!

Nem hagyhatom említettlen azt a ritka meglepe-
tést sem, mely még most is, egy hét multán, foglalkoztatja
enyhedző feleimet. Első éjjel ugyanis hegymászó patkós
bagarja bakancsaimat szobám ajtaja elé tettem tisztítás
végett. Reggelre kelve mit látok? — bakancsaimnak
csak patkói és vas szögei heverték ott — a többi alkat-
részeit megették a kecskepásztor kutyái. Idyll, idyll!

Ám azért bizonyosra vehetjük, hogy izráelita
honfítársaink mégis a távol és fényűző Gaszteinokat
és Marienbádokat keresik fel inkább. Pedig Kecskéd
páratlanul áll gyógyhatánu hazai fürdőink sorában.

Suntjó Gábor.

Sürgöny.

Bologna, június 14-én.

Dákó Istvánnak Budapesten Via Fiume.

Igaz-e, hogy Giergl bajban? Ha igaz, a hazai mű-
vészet érdekében sürgetős értekezlet összehívandó. Elv-
társak összetartásra buzdítandók. Nincs maradásom.
Sietek.

Bukovay Abs.

Zápor az Operában.

»Valami rothad Dániában«,
S az intendáns se tudja hol;
Tán éppen a reservoirban,
Melyből az ár alá omol?

Nyomára jöttek uj hibának?
Oh nem, — az »on dit« mást beszél:
Csupán a rosz *atmosphérának*
Megtisztítása volt a cél.

Bár jól kimosni, mindenestül
Ez augiaszi nagy — izét:
Legpraktikusabb vón' keresztül
Vezetni egy *folyam* vizét.

B. I. Bihari pontjaiból válo-
gattunk. — F. S. Nem elég fur-
csa. — O. J. (Ó. Hd.) Neveket
kérünk, neveket! — V. I. Csak azt
közöltük s közöljük ezután is, ami céljainknak megfelel. A mosta-
niak sem tesznek. Heti dolgokat, alkalmiakat kérünk, mert »ujság«
vagyunk. — K. B. Nem vagyunk barátjai a kétlakilapnak. Valami
kancsalság van az ilyes vállalatban: sem nem német, sem nem
magyar. Hogy aztán rosszul is van írva, az külön megy.
Milyen fura p. a »Telecska« jun. 6.-ki számának sport cikkében
foglalt az a passus: »Látta is azt Kula közönségéből mindaz
kinek ép lába volt!« E szerint még *tyukszemmel* sem láthatták,
mert hiszen ép lábakra történik hivatkozás. — Alel. Kevésbé
sikerültek ezuttal; nagyon is erőszakos magyarítások. »Der Tag
backt« = a nap süt: régi n.-kőrösi tréfa. — Cz. B. Besoroztuk.
Ad 2.: szüret felé. Üdv a hiveknek. — N. Kitűnő dolgok. Foly-
tassa! — V-i S-a. Jött s gyorsan eltűnt ismét. Adjon élet- és
egészségi jelt magáról. — G. B. Már executorunkat akartuk
rája küldeni. Szerencséje hogy beállított, még pedig gazdagon
megrakodva. Az egyik részét az 1889-ki »Muszáj« naptárba
tettük. — Vixi. Nixi. — Orange. A lapnak is, a naptárnak is
jutott. — O. F. Gyenge dolgok. — „Vad lencse“. Az első jó
volna, de már későre érkezett; a többiről jelen való rajzainkban
gondoskodtunk. Luther M. nem karddal harczolt. Élénk tollától
jobbakat remélünk. — F. A. Ha csak lehet. — P. D. Levél
megy. — H. V. Egy-egy vonását felhasználjuk. — Melhemet el
Balek. Nagyon mulatságos. Kár hogy nem közölhető. — Alxndr.
Egy szorult itt, de ez aztán tized ér. — M. R. A megszólamlás
jólesett, mint a régi kedves viszonyoknak újabb jele. Hanem a
dolog érdemére nézve nem vallunk egyet. — Abdul. Rég megje-
lent már ez a nyögés.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.